

«Η εξομολόγηση ενός Τούρκου πασά που έγινε μοναχός!»

/ [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Image not found or type unknown

Την ιστορία του Γιουσούφ Ογλού, του στρατηγού και διοικητή που ασπάστηκε την Ορθοδοξία και βαπτίστηκε κρυφά (Νικόλαος), καταγράφει ο πνευματικός του Οσιος Βαρσανούφιος, όπως την έμαθε από τον ίδιο.

Πολλοί γέροντες της Ορθοδοξίας έχουν καταγράψει κάποια εκπληκτικά γεγονότα, τα οποία δείχνουν ότι πράγματα που μοιάζουν αδιανόητα για τους ανθρώπους είναι δυνατά για τον Θεό.

Έχουν αναφερθεί αρκετά περιστατικά μουσουλμάνων που ασπάστηκαν την Ορθοδοξία, αλλά θα έμοιαζε πραγματικά αδύνατο ένας πασάς, δηλαδή ένας ανώτατος στρατιωτικός μουσουλμάνος διοικητής, να προβεί σε μια ανάλογη ενέργεια.

Μια τέτοια σπάνια μεταστροφή κατέγραψε ο μεγάλος στάρετς της Ρωσίας Οσιος

Βαρσανούφιος της Οπτινα, όπως την έζησε και την άκουσε ο ίδιος στις αρχές του 20ού αιώνα από το πρόσωπο το οποίο μετεστράφη στην Ορθοδοξία από τον μουσουλμανισμό, τον μετέπειτα μοναχό Νικόλαο και πρώην Γιουσούφ Ογλού, Τούρκο πασά και ανώτατο διοικητή των τουρκικών στρατιωτικών δυνάμεων.

«Ένας κρυμμένος θησαυρός στο κοιμητήριο της σκήτης είναι και ο μοναχός Νικόλαος, πιο γνωστός στους πατέρες με την προσωνυμία “ο Τούρκος”, λόγω της προφοράς του και της μελαχρινής του όψης. Την πραγματική του καταγωγή γνώριζαν μόνο οι πατέρες Αμβρόσιος, Ανατόλιος και η ελαχιστότητά μου, που είχα το ευτύχημα να είμαι και ο πνευματικός του πατέρας. Ο Γιουσούφ Ογλού ήταν κάποτε πασάς, στρατηγός και διοικητής των τουρκικών δυνάμεων» σημειώνει ο Οσιος Βαρσανούφιος.

Και συνεχίζει: «Ποιος θα το περίμενε ποτέ ότι ένας τέτοιος άνθρωπος θα τελείωνε τη ζωή του όχι απλά στη Ρωσία, αλλά σε μοναστήρι σαν μοναχός, και μάλιστα σαν νεομάρτυρας; Πιστεύω ούτε και ο ίδιος. Κατά τη διάρκεια του Ρωσοτουρκικού Πολέμου (1853-1856) ήταν διοικητής του τουρκικού στρατού. Οι Τούρκοι υπέβαλαν τους αιχμαλώτους σε φρικτά βασανιστήρια. Ο πασάς, που, σαν θεατής, παρακολουθούσε από κοντά τα διαδραματιζόμενα, κυριολεκτικά θαύμαζε την αντοχή και τη σταθερότητα των νεαρών αυτών Ρώσων στρατιωτών. Ρώτησε να μάθει γιατί νέα παιδιά προτιμούσαν, όχι απλώς να πεθάνουν με έναν τόσο φρικτό θάνατο, αλλά τον δέχονταν με χαρά, παρά να αρνηθούν τη χριστιανική τους πίστη, για να χαρούν την ομορφιά της ζωής. Και επειδή φαίνεται πως ήταν άνθρωπος με καλή διάθεση, ζήτησε να γνωρίσει καλύτερα τον χριστιανισμό».

Φρικτά βασανιστήρια

Όπως αναφέρει: «Μια ημέρα φώναξε έναν ορθόδοξο ιερέα και τον εβάπτισε στα κρυφά. Στη συνέχεια έφυγε για την Περσία. Οι Τούρκοι, μόλις έμαθαν ότι πρόδωσε το Ισλάμ, έψαχναν να τον σκοτώσουν. Τελικά τον συνέλαβαν ζωντανό και με αιχμηρά αντικείμενα -λεπίδες και ξυραφάκια- εχάραξαν σταυρούς σε όλο το μήκος της πλάτης και του στήθους του. Στο τέλος, για να τον αποτελειώσουν, του τσάκισαν ένα προς ένα όλα τα κόκαλα. Μέσα σε αυτούς τους φρικτούς πόνους ο Γιουσούφ σωριάστηκε λιπόθυμος. Νομίζοντάς τον για νεκρό, τον πέταξαν τροφή στα σκυλιά. Ο Κύριος όμως τον προστάτευε. Ανάκτησε τις αισθήσεις του».

Ο Οσιος Βαρσανούφιος καταγράφει επίσης: «Από το μέρος εκείνο έτυχε να διαβαίνουν Ρούσσοι έμποροι και τον περιμάζεψαν. Εκείνος τους είπε πως του επιτέθηκαν ληστές. Από συμπόνια τον έφεραν μαζί τους στον Καύκασο και τον παρέδωσαν σε μια ευσεβή γυναίκα, να τον φροντίσει. Εγινε καλά. Αλλά ήταν πλέον αγνώριστος. Σε όλη του τη ζωή παρέμεινε διπλωμένος στα δύο. Ντυμένος φτωχικά

και με ένα μαστούνι στο χέρι, κατάφερε και πέρασε στην Οδησό. Από εκεί ταξίδεψε σε όλα τα προσκυνήματα της Ρωσίας, μέχρι που τα βήματά του τον οδήγησαν στην Οπτινα».

Και συνεχίζει: «Κατά την παραμονή του εδώ αρρώστησε και οι πατέρες τον μετέφεραν στο νοσοκομείο της μονής. Επειδή ρωσικά λίγα ήξερε, ζήτησε να του φέρουν κάποιον που να μιλάει τα γαλλικά, γιατί ήθελε να εξομολογηθεί. Την εποχή αυτή, αν και ζούσα έγκλειστος, κάνοντας υπακοή, δέχθηκα να τον εξομολογήσω. Αφού μου εξιστόρησε όλη του τη ζωή, στο τέλος με ύφος αυστηρό ζήτησε, όσο ακόμη βρισκόταν στη ζωή, να μην εκμυστηρευτώ σε κανέναν το παραμικρό γεγονός που είχε σχέση με τη ζωή του. Μέσα σε λίγο χρόνο ανέκτησε την υγεία του και αμέσως μετά έγινε η κουρά του σε μοναχό με το όνομα Νικόλαος».

«Όλο του το σώμα ήταν μια πληγή. Ήταν ένας αληθινός μάρτυρας του Χριστού»

Αναφερόμενος σε ακόμα ένα περιστατικό που έζησε μαζί με τον μοναχό Νικόλαο, ο Οσιος Βαρσανούφιος λέει χαρακτηριστικά:

«Ήταν ένας άνθρωπος ασυνήθιστος. Πάντοτε σιωπηλός, ντροπαλός, φιλάσθενος, τους απόφευγε όλους. Σαν άλλος μαγνήτης, σε τραβούσε, χωρίς να το θέλεις, να τον αγαπήσεις. Ποτέ δεν επήγαινε στα κελιά των πατέρων ούτε την ημέρα, πολύ περισσότερο τη νύχτα. Αξιώθηκε από τον Θεό, όπως ο Οσιος Ανδρέας, να αρπαγεί στον Παράδεισο και να ιδεί τα σκηνώματα των δικαίων σαν αμοιβή για όλα όσα υπέφερε στη ζωή του για τον Χριστό». Και προσθέτει: «Δεν θα το λησμονήσω ποτέ όταν κάποια ημέρα, ενώ περπατούσαμε μαζί, γύρισε και μου είπε: “Γέροντα, δεν ακούς κάτι;” “Όχι! Τίποτα. Τι είναι; Τι ακούς;” “Δεν ακούς τους αγγέλους να ψάλλουν; Ω, τι ωραία μελωδία! Τι ευτυχία! Τι χαρά!” Εγώ δεν άκουγα τίποτα. Και εκείνος, μέσα στην απλότητά του, έμεινε κατάπληκτος με την κουφамάρα μου».

Περιγράφοντας το τέλος του πρώην πασά και μετέπειτα μοναχού Νικολάου, ο Οσιος Βαρσανούφιος αναφέρει: «Εζησε στη Σκήτη μόνο δύο χρόνια. Στις 18 Αυγούστου 1893 αρρώστησε, χωρίς ελπίδα ανάρρωσης. Εκοιμήθη σε ηλικία 65 χρονών. Όταν οι πατέρες ετοίμαζαν το σώμα του για την ταφή, βρέθηκαν μπροστά σε ένα θέαμα που έκαμε το αίμα στις φλέβες τους να παγώσει. Όλο του το σώμα ήταν μια πληγή, ακρωτηριασμένο, στιγματισμένο από μαχαιρώματα. Ήταν ένας αληθινός μάρτυρας του Χριστού. Και το πιο παράξενο: μέχρι σήμερα στο μονοπάτι που οδηγεί στον τάφο του δεν έχει φυτρώσει ούτε το ελάχιστο χορταράκι! Καθαρό, ελεύθερο στους διαβάτες! Για όσους επιθυμούν να προσκυνήσουν στον τάφο του».

Από την Εφημερίδα Ορθόδοξη Αλήθεια

Πηγή: newsbomb.gr